

Sygn. akt: I C 169/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Katarzyna Banko
Protokolant:	Julia Piątek

po rozpoznaniu w dniu 1 kwietnia 2014 roku w Gliwicach

sprawy z powództwa P. W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

1 zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda P. W. kwotę 75.657,53 (siedemdziesiąt pięć tysięcy sześćset pięćdziesiąt siedem 53/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 4 lipca 2011 roku;

2 oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3 zasądza od pozwanej A. S. na rzecz powoda P. W. kwotę 5.117 (pięć tysięcy sto siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

4 nakazuje pobrać od pozwanej A. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach kwotę 2.283 (dwa tysiące dwieście osiemdziesiąt trzy) złote tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej.

SSO Katarzyna Banko

Sygn. akt. I C 169/11

UZASADNIENIE

Powód P. W. wniósł o zasądzenie od pozwanej A. S. kwoty 75.941,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01 lipca 2010r. oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Uzasadniając swe stanowisko powód wskazał, że pozwana składając oświadczenie w dniu 20 marca 2007r. pożyczyła od powoda kwotę 300.000,00 zł, którą miała zwrócić do dnia 30 czerwca 2008r. W wyniku braku spłaty powód wystąpił z powództwem o zapłatę tej kwoty, w wyniku czego (...) Sąd wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. akt (...) zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 300.000,00 zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 01 lipca 2010r. Ponieważ pozwana pozostawała w zwłoce od dnia 01 lipca 2008r. pozostała nie rozstrzygnięta kwota odsetek za okres od dnia 01 lipca 2008r. do 30 czerwca 2010r., które to żądanie nie zostało objęta w pierwotnym pozwie.

Pozwana A. S. wniosła o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych wraz z kwotą 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwana zakwestionowała fakt istnienia wierzytelności powoda. Zaprzeczyła zawarciu umowy pożyczki na kwotę 300.000,00 zł, twierdząc równocześnie, że takiej kwoty nigdy nie otrzymała. Prócz tego pozwana stwierdziła, że oświadczenie z 20 marca 2007r. o zaciągnięciu u powoda pożyczki, zostało złożone przez nią w wyniku przymusu zastosowanego przez powoda. Strony pozostawały w konkubinacie w latach 1995 – 2007. W 2005 r. powód został aresztowany. Z racji toczącego się postępowania karnego potrzebował znaczących środków finansowych. Z tej przyczyny skłonił on pozwaną do napisania oświadczenia o pożyczce. Pozwana obawiała się wówczas o bezpieczeństwo swoje i córki stron. Pozwana znajdowała się wówczas bardzo złym stanie psychicznym, natomiast córka stron od urodzenia cierpiała na liczne schorzenia, przez co pozwana stale przebywała z nią w szpitalach. Z racji uzależnienia finansowego i psychicznego od powoda, podpisała ona oświadczenie o zaciągnięciu pożyczki w dniu 20 marca 2007r. Córka stron K. W. zmarła w dniu (...). Pozwana podała, że z racji akcesoryjności dochodzonego roszczenia jakim jest żądanie zapłaty odsetek, powód może żądać go wyłącznie w przypadku istnienia zobowiązania głównego, które w ocenie pozwanej nie istnieje. Ponadto pozwana podała, że złożone przez nią oświadczenie woli złożone dnia 20 marca 2007r. jest dotknięte wadą oświadczenia woli, ponieważ zostało złożone pod wpływem groźby. Zdaniem pozwanej wyrok Sądu Okręgowego wydany w sprawie (...) nie może mieć charakteru prejudycjalnego, ponieważ pozwana nie brała udziału w niniejszym postępowaniu i nie miała o nim wiedzy. Z daleko posuniętej ostrożności procesowej pozwana podniosła zarzut sprzeczności żądania pozwu z zasadami współżycia społecznego oraz zarzut przedawnienia roszczenia odsetkowego.

Sąd ustalił co następuje:

Strony pozostawały w nieformalnym związku w latach 1995 – 2007. Z tego związku pochodziła córka stron K. W., urodzona w (...)r., która z racji ciężkiej choroby wymagała stałej całodobowej opieki, karmienia sondą. Córka stron zmarła w dniu (...). w J.. Konkubinacj stron trwał, do śmierci ich córki. W trakcie trwania tego związku pozwana czuła się maltretowana i poniżana psychicznie przez powoda. Powód nie pozwalał jej na wyjazdy z córką do swojej matki. Pozwana podała, że w 1998r. Sąd Rejonowy w J. wydał orzeczenie ograniczające jej władzę rodzicielską w stosunku do córki stron.

Powód od około 1992r. prowadził warsztat restaurowania samochodów i motocykli. Przez ten okres zebrał dużą kolekcję zabytkowych motocykli. Powód znajdował nabywców przez internet oraz za pośrednictwem znajomych kolekcjonerów. Motocykle były w większości zarejestrowane w Starostwie Powiatowym w J. na nazwisko powoda, natomiast reszta motocykli nie była w ogóle zarejestrowana. Powód w latach 2003-2004 sprzedał motocykle, których ceny wynosiły od 35.000 zł do 70 000 zł za każdy z egzemplarzy. Ze sprzedaży tych pojazdów dysponował kwotą 300.000 zł. Pieniądze te powód przechowywał w budynku położonym przy ul. (...) w J., której to nieruchomości był właścicielem. Pieniądze powód ukrywał w schowku w budynku położonym na jego nieruchomości w J.. A. S. nie miała wiedzy o tym schowku. Powód w dniu 11 maja 2005r. został tymczasowo aresztowany i jest pozbawiony wolności do dnia dzisiejszego. Do zakończenia konkubinatu pozwana wraz z córką odwiedzały powoda w zakładzie karnym.

W budynku położonym na nieruchomości powoda gdzie strony wspólnie zamieszkiwały znajdował się również nocny lokal. Przed aresztowaniem powód sprawował nadzór nad nim. Gdy powód został pozbawiony wolności najemcą klubu został K. P.. Pozwana źle się czuła w zajmowanym domu i chciała wyprowadzić się z niego.

Powód w trakcie pobytu w więzieniu pisał listy do pozwanej za pośrednictwem K. P., domagając się od pozwanej, by ta go utrzymywała, wywierał na niej presję by podpisała oświadczenie o zaciągnięciu przez nią u niego pożyczki. Powód szantażował pozwaną, że jeśli ta nie podpisze oświadczenia to odbierze jej ich wspólną córkę oraz usunie ją z zajmowanego domu.

W dniu 20 marca 2007r. pozwana złożyła oświadczenie na piśmie, że zaciągnęła u powoda pożyczkę na kwotę 300.000,00 zł. Przy złożeniu oświadczenia o zaciągnięciu pożyczki poza K. P. nie było żadnych świadków. W dniu (...) zmarła córka stron K. W.. Po śmierci córki pozwana wyprowadziła się na okres ok. 1,5 miesiąca do swojej przyjaciółki S. K. do K., która ją wspierała finansowo. Następnie pozwana wyjechała do Niemiec, gdzie obecnie zamieszkuje. Pozwana cały czas miała świadomość istnienia oświadczenia o zaciągnięciu pożyczki. W późniejszym okresie pozwana nie zwracała się do powoda o zwrot dokumentu świadczenia o zaciągnięciu pożyczki.

Sąd Okręgowy prawomocnym wyrokiem z dnia 8 marca 2011r. wydanym w sprawie o sygn. akt (...), zasądził od pozwanej A. S. na rzecz powoda P. W. kwotę 300.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01 lipca 2010r. wraz z kwotą 8.700,00 zł kosztów procesu. Prócz tego nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20.700,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

W dniu 5 lipca 2011r. powód w niniejszej sprawie wytoczył powództwo przeciwko pozwanej o zasądzenie kwoty 75.941,00 zł tytułem odsetek od kwoty 300.000 zł za okres od dnia 01 lipca 2008r. do 30 czerwca 2010r.

W trakcie postępowania pozwana wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem w sprawie o sygn. akt (...) Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 11 października 2012r. oddalił powyższą skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem. Orzeczenie to podtrzymał Sąd Apelacyjny w K. prawomocnym wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2013r.

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: dokumentów zawartych w aktach sprawy Sądu Okręgowego w G. sygn. akt (...), dokumentów zawartych w aktach sprawy Sądu Okręgowego w G. sygn. akt (...), przesłuchania stron (k. 209-210, zapis w formie audio-video, k. 220). Podstawę rozstrzygnięcia stanowiło oświadczenie pozwanej z dnia 20 marca 2007r. Pozwana nie kwestionowała faktu podpisania powyższego dokumentu. Pisemne oświadczenie pozwanej z dnia 20 marca 2007r. stanowi dokument prywatny, zatem zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Pozwana nie kwestionując faktu podpisania dokumentu podniosła, że nie otrzymała od powoda kwoty 300.000 zł. Pozwana nie wskazała żadnych dowodów na tę okoliczność. Zgodnie z art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku, I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Pozwana przyznała, że świadek S. K. nie była obecna przy sporządzaniu oświadczenia z dnia 07 marca 2007r., zaś okoliczności sprawy zna z relacji pozwanej. Mając powyższe na względzie Sąd oddalił wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadka S. K., gdyż dowód ten Sąd uznał za zbędny dla rozstrzygnięcia sprawy. Analizując zeznania stron wzięto pod uwagę te twierdzenia, które były niesporne, przyznane bądź niezaprzeczone.

Sąd zważył co następuje:

Powód wnosząc powództwo dochodził odsetek ustawowych w wysokości 75.941,00 zł od udzielonej pożyczki w kwocie 300.000,00 zł za okres od dnia 1 lipca 2008r. do dnia 30 czerwca 2010r. W (...) Sądzie toczyła się już sprawa o sygn. akt (...), w której zasądzono na rzecz powoda kwotę 300.000,00 zł tytułem zwrotu udzielonej pożyczki wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty za okres od dnia 1 lipca 2010r.

W poprzedniej sprawie pozwana była reprezentowana przez kuratora ustanowionego dla strony, której miejsce pobytu nie jest znane. W niniejszej sprawie początkowo, również nie było znane miejsce pobytu pozwanej, jednakże w trakcie postępowania ustalono, że przebywa ona w B.. Pozwana po otrzymaniu odpisu pozwu w niniejszej sprawie wniosła skargę o wznowienie postępowania w sprawie o sygnaturze akt (...), rozpoznaną w sprawie (...), przy czym do wznowienia postępowania nie doszło.

W trakcie postępowania pozwana przyznała, że podpisała w dniu 20 marca 2007r. pokwitowanie, w którym oświadczyła, że zawarła z powodem umowę pożyczki na kwotę 300 000,00 zł jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu do dnia 30 czerwca 2008r. Pozwana twierdziła, że faktycznie otrzymała od powoda wspomnianą sumę. Wskazywała, że podpisując oświadczenie obawiała się kierowanych pod jej adresem ze strony powoda gróźb dotyczących pozbawienia jej prawa opieki nad córką, prócz tego nie sprecyzowała na czym obawy pozwanej polegały. Pozwana wskazała, że stan obawy przed groźbą ustał w styczniu 2012r., tj. w chwili otrzymania przez pozwaną odpisu pozwu w niniejszej sprawie. Pozwana podała, że po konsultacji z adwokatem postanowiła pismem z 9 marca 2012 r. (odpowiedź na pozew) uchylić się od skutków wadliwie złożonego oświadczenia woli i właśnie na to uchylenie się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem groźby bezprawnej w trakcie procesu się powoływała.

Zgodnie z art. 87 k.c. kto złożył oświadczenie woli pod wpływem bezprawnej groźby drugiej strony lub osoby trzeciej, ten może uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia, jeżeli z okoliczności wynika, że mógł się obawiać, iż jemu samemu lub innej osobie grozi poważne niebezpieczeństwo osobiste lub majątkowe.

Konstrukcja groźby jako wady oświadczenia woli łączy w sobie dwa podstawowe elementy: zewnętrzny - określone zachowanie się grożącego polegające na stworzeniu stanu zagrożenia w celu wymuszenia określonego oświadczenia woli, groźba oznacza zapowiedź przyszłego zła, które może dotknąć określoną osobę i którego urzeczywistnienie w jakiś sposób uzależnione jest od woli grożącego, wewnętrzny - powstała obawa, strach paraliżujący swobodę decyzji zagrożonego. Oba wymienione elementy stanu faktycznego groźby muszą wystąpić łącznie, stan obawy przejawia się w określonym nastawieniu psychicznym zagrożonego. W umyśle pojawia się strach przed ujemnymi konsekwencjami niezłożenia oświadczenia woli. Należy jednak podkreślić, iż stwierdzenie występowania stanu obawy nie następuje w drodze dociekań psychologicznych. Nie każdy subiektywnie odczuwany przez zagrożonego stan obawy jest prawnie znaczący. W ocenę jego wystąpienia włącza się bowiem element obiektywny w postaci ustawowego wymogu powagi groźby. Między groźbą a złożeniem odpowiedniego oświadczenia przez zagrożonego musi zachodzić związek przyczynowy. Łańcuch powiązań przyczynowych przedstawia się następująco: groźba (przyczyna pierwotna) doprowadza do powstania w umyśle zagrożonego stanu obawy (skutek), ten zaś z kolei staje się przyczyną sprawczą złożenia oświadczenia woli. Bezprawność groźby polega na sprzecznym z prawem działaniu grożącego lub wykorzystaniu działania formalnie zgodnego z prawem do osiągnięcia celu, dla którego prawo to nie przysługuje. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2002 r., I CKN 1134/99, OSNC 2003/3/36)

Niezależnie od zaistnienia powyższych przesłanek zgodnie z art. 88 k.c. do skutecznego uchylenia się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem groźby niezbędne jest złożenie oświadczenia na piśmie o uchyleniu się powyższych skutków, przy czym uprawnienie to wygasa z upływem roku od chwili gdy stan obawy ustał. Jak już wspomniano, pozwana w trakcie procesu zwracała uwagę, że stan obawy przed groźbą ustał w chwili otrzymania pozwu w niniejszej sprawie, czyli w styczniu 2012r.

Możliwość skorzystania z uprawnienia do uchylenia się od skutków prawnych wadliwego oświadczenia zależy wyłącznie od decyzji składającego to oświadczenie, druga strona nie może przeszkodzić powstaniu skutków uchylenia, ani też zapobiec unieważnieniu czynności prawnej. Jeżeli jednak druga strona trwa przy stanowisku, że uchylenie się jest bezpodstawne, wówczas możliwe jest rozstrzygnięcie przez Sąd, czy było ono uzasadnione. Rozstrzygnięcie Sądu ma charakter deklaracyjny i może nastąpić zarówno w oddzielnym postępowaniu (w sprawie o stwierdzenie nieważności czynności prawnej w wyniku uchylenia się od skutków oświadczenia woli), jak i w każdym postępowaniu, w którym skuteczność oświadczenia woli ma znaczenie dla rozstrzygnięcia o zgłoszonym w nim żądaniu. Przedmiotem oceny sądu jest zasadność i podstawy uchylenia się od skutków oświadczenia woli. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2005 r., III CK 48/05, LEX nr 191867)

Zgodnie z brzmieniem art. 88 k.c. , oświadczenie o uchyleniu powinno być złożone w formie pisemnej. Wymóg zachowania formy szczególnej oznacza wykluczenie możliwości uchylenia się w sposób dorozumiany. Uchylenie musi być wyraźne i niebudzące wątpliwości. Oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych składa się drugiej stronie

czynności prawnej, a zatem kontrahentowi. Gdy chodzi o czynności prawne jednostronne, a ściślej oświadczenia woli skierowane do adresata.

Zdaniem Sądu nie istnieją wątpliwości odnośnie samej formy złożenia oświadczenia o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli złożonego w obawie przed groźbą bezprawną. Zostało ono złożone w piśmie pozwanej sporządzonym w dniu 09 marca 2012r. i zgodnie z potwierdzeniem nadania zostało ono przesłane pełnomocnikowi powoda. Termin roczny przewidziany w art. 88 § 2 k.c. jest zachowany, jeżeli oświadczenie uchylającego się od skutków prawnych zawartej umowy dojdzie w tym terminie do wiadomości drugiej strony (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1967 r., III CZP 7/67, OSNC 1967/10/171).

Natomiast wątpliwości Sądu wywołała kwestia złożenia wspomnianego oświadczenia w terminie wskazanym w art. 88 k.c., który wynosi rok od chwili kiedy stan obawy ustał. Ustanie stanu obawy jest faktem psychicznym trudnym do udowodnienia. Przyjmuje się, że zachodzi ono w dwóch grupach okoliczności: zagrożony po prostu wyzwolił się z uczucia strachu, obojętne z jakiej przyczyny (stan zagrożenia zniknął, grożący zmarł itp.) oraz zrealizował się stan, którego się obawiał, tzn. groźba została zrealizowana (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1958 r., 3 CR 1237/57, RPEiS 1959, nr 4, s. 267)

Termin z art. 88 k.c. ma charakter zawity, nie stosuje się więc do niego przepisów o terminach przedawnienia, nie podlega on zawieszeniu ani przerwaniu. Bezskuteczny upływ rocznego terminu określonego w art. 88 k.c. prowadzi zaś do konwalidacji czynności prawnej. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lipca 2013 r., I ACa 224/13, LEX nr 1350382).

Jak ustalono w trakcie postępowania po zatrzymaniu powoda w dniu 11 maja 2005r. pozwana nadal zamieszkiwała w jego domu, natomiast po śmierci córki wyprowadziła się do K., a następnie wyjechała z kraju. Od skutków prawnych miała się uchylić w momencie, kiedy miała otrzymać odpis pozwu. Sąd nie znalazł podstaw do uchylenia się od skutków oświadczenia woli obciążonego wadą oświadczenia woli, ponieważ pozwana nie wykazała na czym polegała bezprawna groźba, które miała być poddawana ze strony powoda. Wskazywała jedynie na obawę utraty możliwości sprawowania opieki nad małoletnią córką stron. Pozwana zeznała, że pod koniec lat 90-dziesiątych, pod wpływem powoda złożyła fałszywe zeznania przed Sądem Rejonowym w J., jakoby miała zaniedbywać swe obowiązki rodzicielskie, przez co Sąd ograniczył ją w prawach opieki nad córką. Należy stwierdzić, że stan obawy przed utratą możliwości sprawowania opieki nad córką w sposób naturalny ustał w dniu śmierci K. W.. Pozwana nie wykazała w jaki konkretny sposób była poddawana groźbom powoda, przez co nie można uznać, że stan obawy ustał w chwili zapoznania się z treścią pozwu w styczniu 2012r. Od co najmniej 2005r. strony nie zamieszkiwały razem, zaś po śmierci córki stron w 2007r. pozwana wyprowadziła się z domu powoda, dlatego nie można uznać, że pozwana przestała obawiać się groźby w chwili otrzymania pozwu, ponieważ miała ona już wcześniej świadomość podpisania oświadczenia o zaciągnięciu pożyczki, dlatego należy uznać, że stan ewentualnej obawy ustał już wcześniej z uwagi na miejsce zamieszkania pozwanej za granicą oraz fakt, że otrzymany pozew nie dał pozwanej informacji na temat nowych nieznanymi powódce okoliczności faktycznych.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z § 2 tego przepisu prawa umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych powinna być stwierdzona pismem. Ustawodawca więc dla tego rodzaju umów zastrzegł formę pisemną jedynie dla celów dowodowych.

W dniu 20 marca 2007r. pozwana A. S. złożyła na piśmie oświadczenie w obecności K. P. o tym, że zaciągnęła u P. W. pożyczkę w wysokości 300.000,00 zł, która miała zostać zwrócona w ratach do dnia 30 czerwca 2008r. Pozwana jak już ustalono nie kwestionowała faktu podpisania dokumentu stwierdzającego treść powyższej umowy. Wnosząc o oddalenie powództwa twierdziła, że nie otrzymała kwoty wymienionej w umowie pożyczki. Zauważyć należy, że umowa pożyczki ma charakter konsensualny. Pozwana zaś nie przedstawiła żadnych dowodów na poparcie swego twierdzenia. Podnosiła natomiast, że środki które miały zostać jej udzielone pochodziły z przestępczego źródła. Zarzut

ten również nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż pozwana nie wykazała, o jakie to przestępcze źródło chodzi, zaś powód twierdził, iż pieniądze pochodziły ze sprzedaży zabytkowych motocykli.

Pozwana podniosła także zarzut przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Zgodnie z powszechnym stanowiskiem świadczeniem okresowym są również odsetki, i to zarówno umowne, jak i ustawowe, które są należne za opóźnienie w spełnieniu świadczenia, zatem termin przedawnienia roszczenia o zapłatę odsetek wynosi 3 lata. Powód domagał się zasądzenia kwoty 75.941,00 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 300.000,00 zł za okres od dnia 1 lipca 2008r. do dnia 30 czerwca 2010r. Pozew został złożony drogą pocztową w dniu 5 lipca 2010r., zatem przedawnieniu uległo roszczenie o żądanie odsetek za okres od dnia 1 lipca do dnia 4 lipca 2008r. Zatem powództwo winno zostać uwzględnione do kwoty 75 563,02 zł, jednakże na skutek omyłki rachunkowej uwzględniono je do kwoty 75.657,53 zł. Zgodnie z art. 482 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, a ponieważ po powstaniu zaległości strony nie zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy żądanie ustawowych odsetek od kwoty 75.941,00 zł od dnia 01 lipca 2010r. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Odnośnie żądania powoda zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zdanie 2 k.p.c. zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.117 zł. Powód był zwolniony z opłaty sądowej ponad kwotę 1 500 zł. Sąd zasądził na jego rzecz kwotę 3.600 zł tytułem zastępstwa procesowego, kwotę 1.500 zł tytułem uiszczonej przez powoda opłaty stosunkowej oraz kwotę 17 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa co daje łącznie sumę 5117 zł.

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity z dnia 27 kwietnia 2010r. Dz. U. Nr 90, poz. 594 z późniejszymi zmianami) Sąd nakazał pobrać od pozwanej jako strony przegrywającej sprawę na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach nieuiszczoną opłatę sądową w wysokości 2.283 zł.

Gliwice, dnia 23 kwietnia 2014r. SSO Katarzyna Banko